

ПЪТЯТ ДО АТЛАНТИКА – ВЪЛНУВАЩО ПЪТЕШЕСТВИЕ КЪМ ХУМАНОСТТА И НАДЕЖДАТА

Стела В. Георгиева

THE WAY TO ATLANTIC – ENTERTAINING JOURNEY TO THE HUMANITY AND THE HOPE

Stela Valerieva Georgieva

The present text is a review by Stela Georgieva PhD about the book by Prof. Lachezar Georgiev “Pocket stories about the way to the ocean” with analyzes of the text of some stories from the same book. Publications about the same book are quoted in the national and regional Bulgarian media.

The collection of short stories “Pocket stories about the way to the ocean” (Sofia: AN-DI, 2017. – 184 p.: ill) by Bulgarian writer Lachezar Georgiev Georgiev (Member of the Union of Bulgarian Writers) includes a preface by the author of “Introductory words”, eight stories: THE KEY FROM THE CARRIAGE OF POPE CLEMENT XI; MEETING AT BASILICA ESHTRELA; BANG; BEYOND BLUE; OF BELEM TOWER; THE SOUVENIR; LISBON STRANGER; POINT-BLANK SHOT; LANDING, and ends with an afterword “Final chords”. Further includes the following additional texts: *BIBLIOGRAPHIC NOTICE* (*Bibliographic notes on published in this collection of short stories by Lachezar Georgiev Georgiev and Copyright art books by Lachezar Georgiev Georgiev*) and *UNKNOWN WORDS AND EXPRESSIONS*. Fascinating stories, unexpected twists in the action entertaining intrigue, psychological dissection on the main characters fill the pages of this book. The first three stories are thematically linked. The characters in the stories are Portuguese, Bulgarians, Germans, Italians. The action in the stories evolve in Lisbon, Berlin, Milan Malpensa Airport on the Atlantic coast, in the plane, in Lisbon hotels, squares Marques de Pombal and Rossio, Basilica an Eshtrela, Eshtoril and the Atlantic Ocean near the Portuguese coast. The book features the story “The Lisbon stranger” – a Bulgarian, frustrated by problems in his former job, he left his homeland and arrived in Lisbon, where a day of lanes under the palm trees of Avenida da Liberdade he met man dressed as a hobo. The stranger striking resemblance to Jesus Christ and speaks with deep and wise words, then disappears like a ghost. The Bulgarian decided to stay in Lisbon, hoping to meet God again. The same story is described and handsome Portuguese Senor Francisco that helps Bulgarian friend in his new life.

In the first two stories Gabriele de Sosa helps his younger Bulgarian friend – the photographer Daniel Valentinov (Daniel Valente) put medallion with the image of the Virgin Mary and The Babe Jesus Christ in the carriage of Pope Clemente XI in a Lisbon museum. This will be unlocked happiness for young beauty Joana Rodrigues and her family of small, but worthy nobles. The first three stories are tracing the love between Daniel and Joana. The third story “Bang” Senhor Gabriele de Sosa when he witnessed a criminal conspiracy by the cousin entrepreneur Manuel de Brash, which wants to remove the Bulgarian Daniel Valente and Joana, to become the sole heir of the old family house and in its place to build a huge hotel. Gabriele de Sosa sacrifices his life to save Joana and Daniel Valente.

Stayed several times in Lisbon, Lachezar Georgiev Georgiev perfectly knows the interior of the city, describes interesting landscapes, attractive places of the Portuguese capital city and its surroundings. Written in a fascinating and emotional, the stories of “Pocket stories about the way to the ocean” are to read in one breath. They reader finds reflection of primordial human values and exciting encounters with the unknown are peculiar journey to humanity and hope for a better world.

Key words: stories, book, publications, media, Lisbon, author, review

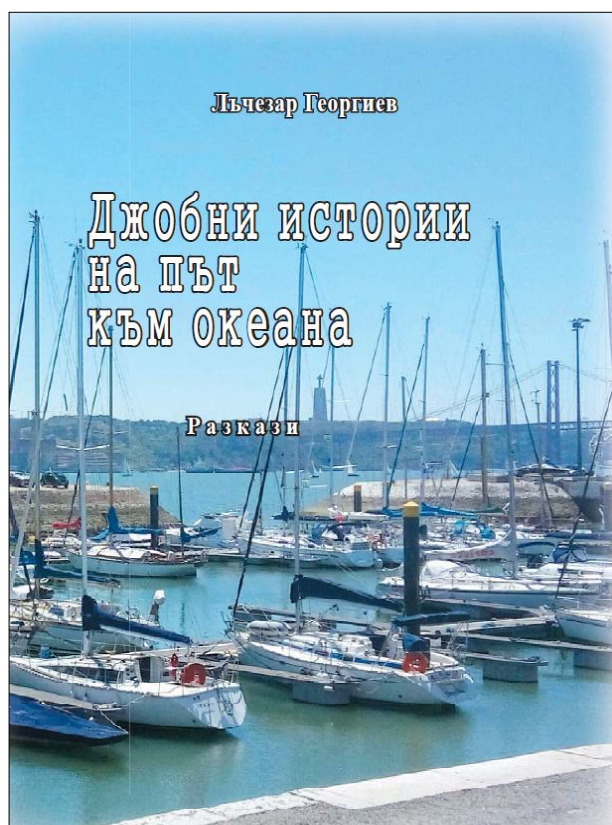
Сборникът с разкази „Джобни истории на път към океана”¹ от писателя проф. д-р Лъчезар Георгиев, член на СБП, не е съвсем обичайна за своя жанр книга. Композиционно структуриран с прецизната добросъвестност на автор в ролята на непосредствен очевидец и на места участник в събитията, белетристичният сборник включва осем разказа, някои от

които по-скоро имат белезите на новели, вградени в авторския наратив на предговора „Встъпителни думи” и послеслова „Финални акорди” – твърде сходен с похватите на заключителна част от романа структура. Действително, повечето от разказите съдържат обединяващите детайли и лайтмотиви, които се пресичат на редица места и носят подтекс-

¹ Георгиев, Лъчезар. Джобни истории на път към океана: Разкази. – София: изд. АН-ДИ, 2017. – 184 с. : с ил.

товите внушения към един невидим втори план на наратива. В това отношение за пример могат да се вземат първите три разказа (или по-скоро новели), но и вклиняванията с авторова намеса в останалите творби.

Композиционна особеност е и самият избор на джобния формат на изданието, кореспондиращ със заглавието и някак стремящ се да „подхлъзне“ читателя, че това е лека, забавна и четивна книга. За това помагат резюметата на английски и португалски език, допълнени от библиографски бележки и лаконични обяснителни текстове след основните творби.

Всъщност обаче, когато постепенно се преодолее ретардацията на наратива от първите произведения и фабулата се вклини в истинската интрига, отивайки към новелата „Взрив“, читателят продължава да върви заедно със запомнящия се образ на сеньор Габриеле де Соза към неизбежното и фаталното решение на героя да поеме кръста си към смъртта, но да спаси красивата португалка Жоана и българския журналист-фотограф

Даниел Валенте. Този образ Л. Георгиев изгражда с много симпатия и топлина. Габриеле де Соза в първия разказ „Ключът от каретата на папа Клементе XI“ подкрепя реализирането на замисъла в завещаното на стар лисабонски род дребни португалски благородници, да се постави медальон-семейна ценност от векове назад с изобразен образ на Божията майка и Младенеца, в папски подарък за каретата на престолонаследника на португалския крал Жуау V, при това с водещата намеса на българин. Само след един разказ обаче, отвъд привидната ретроспекция в стил романтизъм, грубото съвремие изтласква назад илюзиите на рода Родригеш. Оказва се, че сеньор де Соза е станал неволен свидетел на престъпен замисъл от страна на предприемача Мануел де Браш, който има намерение да отстрани братовчедката си Жоана и българина Даниел Валенте, за да стане единствен наследник на старата семейна къща край голям лисабонски булевард, и на нейно място да построи огромен хотел. Неслучайно де Соза се оказва водеща и запомнящата се с безкористност и саможертва фигура във фабулата на „Взрив“. Лайтмотивът с детайли тук е изведен фино, носи подтекстов наратив и своеобразно послание за читателя.

В осемте разказа героите са португалци, българи, германци, италианци, които разказват свои преживявания или други истории, на които са неволни очевидци. Случките са удивително разнообразни и кореспондират със заглавието – наративът се развива по време на полет със самолет, на летищата Малпенса, в Милано, на виенското летище, на летище „Портела“ в Лисабон, в Берлин, на територията на Лисабон и околностите му, в лисабонски хотели, по площадите Маркеш де Помбал и Росиу, Базилика да Ештрела, дори на яхта по течението на лисабонската река Тежу на път за красивия Ешторил, в Атлантическия океан и край португалския му бряг. В книгата се отличава разказът „Лисабонският странник“ –

българин, който дълбоко е погнусен от постъпки на довчерашни приятели и несполуки в живота и кариерата, напуска България и пристига в Лисабон. Под палмите на Авенида да Либердаде един ден той среща странен човек, който е преоблечен като скитник. Непознатият удивително му напомня за Исус Христос, говори му с дълбоки и мъдри слова, успокоява го, а сетне изчезва, сякаш никога не е бил под сенките на вековните палми, край пъстрото множество от чуждестранни туристи. Българинът остава в Лисабон с надеждата да срещне лисабонския странник и този път да го познае истински, а и да преоткрие смисъла на живота си. В разказа с топлота е описан и благият лисабончанин сеньор Франсишку, който помага на българския си приятел в новия му живот, успокоява го. В края на разказа португалецът подава чаша червено вино на българския си приятел с думите: „*Взemi, благословено е, сякаш вкусаиш от Христовата кръв! Да пием за Оногова, дете винаги се връща при нас, а ние, смъртните и грешните, все не можем да го познаем и възлюбим. Все не вярваме, и се обърнахме едни срещу други, и станахме зли, агресивни, завистливи, а в гърдите си носим сякаш камъни вместо сърца.*” И после добавя сякаш с мъдрите слова на автора: „*Да, трябва да имаме страх, че Той ходи между нас!*” На самия финал на „Лисабонският странник” героят българин изповядва, че е усетил след срещата си с лисабонския странник „*един мек, благ покой*”, който повече не иска да изгуби. И винаги остава в загадъчния, красив, невероятен Лисабон.

От разказите на проф. Лъчезар Георгиев струи добронамереност и топлота към португалския народ, към обикновените жители на Лисабон, които той добре познава и описва наред с пейзажи от града, река Тежу, околностите, океана – превърнат в символ на копнежа и надеждата по необятното, все още неоткритото и бленуваното. И макар че в

книгата присъстват и два разказа от предишната негова книга „Полеет до Малпенса”, тук те са поднесени с финес, разширени с нова редакция и вече органично вплетени в общата художествена идея.

„Джобни истории на път към океана” е белетристичен сборник с добре обмислени творби, които въпреки трагизма на места, в своята цялост подкрепен и с личните наблюдения и впечатления на автора от негови пътувания по различни краища на Европа, звучи оптимистично, интригува и внушава размисли за смисъла на човешкото битие, за преходния живот и неочакваната смърт, за надеждата, мира и хуманността. Налице са вклинявания с топоси, географски акценти и исторически ретроспекции и привидно, верен на постмодернистичния си стил, писателят сякаш върви по фината и невидима граница между случката, разказа и пътеписното начало. Зачетем ли се обаче по-внимателно, ще открием един интересен и оригинален стил, познат ни от предишните му белетристични сборници „Разкази от „Дълбокото подземие”, „Стихия”, „Ярост”, „Една нощ в Антверпен”, „Лице на ангел”, но доразвити с нови творчески идеи и послания, където читателят ще намери философски размисъл за преоценка на съвременните човешки ценности; ще открие и своите нови, вълнуващи срещи с все още малко познатата ни Европа и многоликата, безкрайно интересен, вълнуващ и красив свят.

Радостно е, че в рубриката „Авторски страници, литература” мартенският брой (2017) на електронното издание на американските българи в САЩ „ЕвроЧикаго” е отделил място за книгата на проф. д-р Лъчезар Георгиев с рецензия на г-н Георги Н. Николов, в която четем: „Действието в разказите се развива основно в любимия на писателя Лисабон и околностите му, а те самите са микс от история и предания, снимки на социалната действителност, пейзажни щрихи, криминални мотиви, лични размисли. Читателят с интерес се

потая в ритъма на разноезичния мегаполис, служители, туристи, хора от низините. Те общават схващанията на Лъчезар за ролята на личността в съвременния XXI век, за психологическата ѝ мотивация в дошли от миналото канони и непредсказуемия днешен ден. За вечния ѝ копнеж към опознаването на мамещия далечен хоризонт и борбата за просъществуване. За нежната любов между Жоана и българина Даниел Валенте, поднесена в „аз“ повествование. За мотивацията ѝ да върши полезни за околните неща, или да робува на егоизма и стремежа към обогатяване...². В същия текст Г. Н. Николов открива и още важни проблеми, разгледани в книгата: „... Върху гоблена на миналото в новото време дишат други поколения, а „джобните истории...“ поставят редица въпроси. В какво се изразява хуманността днес и къде да я съзрем? В милостинята за нищия, или в хармонията на обществото? Можем ли да се спасим в мъдрата красота на природата, или сме обречени сред хаоса на съвремието?...“³ Пак в същата статия г-н Г. Н. Николов акцентира върху психологическото майсторство на Лъчезар Георгиев и допълва, че книгата се чете на един дъх; прави интересен анализ върху многозначността в тълкуването на образите и нейните послания към съвре-

менника. С подобен характер е статията на Георги Н. Николов за „Джобни истории на път към океана“ и в българското електронно издание „Литература и общество“, № 3 от май 2017 г.⁴

Радостен за писателя е и фактът, че и националните печатни медии в лицето на информационния седмичник „Монитор“⁵ и седмичника „Политика“⁶ отразиха с подобаващи редакционни отзиви и снимки на лицевата корица книгата „Джобни истории на път към океана“. И областният вестник „Янтра Днес“ публикува редакционна рецензия за книгата на писателя⁷. Ще си позволя да цитирам фрагмент от отзива за книгата в „Монитор“: „Неговите герои са оригинални и запомнящи се, а сюжетите са наситени с разнообразие от места и случки“⁸.

В заключение бих добавила и още нещо – с разказите си в своите „Джобни истории на път към океана“ проф. Лъчезар Георгиев ни отвежда на *другия бряг*, където е могъщата фигура на Христос Властителя от река Тежу, но и там, отвъд видимото, за което бленуват в своите трансцедентни проникновения великите философи. И което сякаш пренася и читателите в едно с благата светлина от тази наглед малка, но проникновена книга⁹.

² Николов, Георги. Н. Джобни истории на път към океана: Така е нарекъл новата си книга с разкази Лъчезар Георгиев... – В.: <http://www.eurochicago.com/2017/03/dzobni-istorii/>

³ Николов, Г. Н. Цит. съч. // <http://www.eurochicago.com/2017/03/dzobni-istorii/>

⁴ Николов, Георги Н. Джобни истории на път към океана: Така е нарекъл новата си книга с разкази Лъчезар Георгиев... // *Л и т е р а т у р а и общество* (Варна), № 3 (50), май 2017, с. 1–2.

⁵ Проф. Лъчезар Георгиев разказва „Джобни истории на път към океана“. // *М о н и т о р*, № 6100, 25 – 26 март 2017, с. 45 (страница Книги).

⁶ Калейдоскопът на проф. Лъчезар Георгиев. // *П о л и т и к а*, № , 24 – 30 март 2017, с. 34 (страница Книгите).

⁷ „Джобни истории“, вдъхновени от Лисабон, събра в книга проф. Лъчезар Георгиев. // *Я н т р а Д н е с*, № 52 (4660), 16 март 2017, с. 12.

⁸ Проф. Лъчезар Георгиев разказва „Джобни истории на път към океана“ (Книги). // *М о н и т о р*, № 6100, 25 – 26 март 2017, с. 45.

⁹ Фрагменти от този мой текст със заглавие „На път към читателя“ (в публикацията съм посочена като *Стела Валериева*) беше любезно публикуван от органа на СБП „Словото днес“, № 12 (861), 30 март 2017, с. 10. В настоящия брой на сп. „Издател“ обаче текстът на рецензията е разширен и допълнен.

